

Αμέτρητες πωλήσεις δίσκων, θρυλικά τραγούδια, υψηλές αμοιβές: Ο πιο δημοφιλής τραγουδιστής της Ελλάδας στη συνέντευξη της ζωής του.

[Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Εκκλησιαστικοί Ύμνοι, Μουσική, Τραγούδια και Χοροί / Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Συνεντεύξεις](#)

Στην Πάρο είναι το σπίτι μου, από κει κατάγομαι και εκεί ψηφίζω. Η ταυτότητά μου δεν λέει.

• Μετά εξαφανίστηκα γιατί πήγα φαντάρος. Στο πεζικό, μέσα στη χούντα. Ήμουν στρατιώτης στη Σύρο και παίρνω μια μετάθεση κι έρχομαι στην Αθήνα. Είχα τρελαθεί στη σκοπιά, ενώ ήμουν και σε ένα γραφείο κι έγγραφα όλη μέρα. Έμαθα ότι ο διοικητής μου λεγόταν Αντώνης Κατσαρός και έναν χρόνο από τότε που είχα κάνει τη συνάντηση με τον Γιώργο Κατσαρό παίρνω τηλέφωνο για να τον ρωτήσω

αν έχει καμία συγγένεια με τον διοικητή. Εκεί να δεις τι άκουσα! «Δεν ντρέπεσαι, που σε υποστήριξα, να εξαφανιστείς χωρίς να πεις λέξη». Του λέω: «Ήμουν στρατιώτης». «Και γιατί δεν μου το είπες;» «Ντράπηκα». Όντως ντράπηκα. Και συνεχίζω: «Εξακολουθώ να είμαι στον στρατό και υπάρχει κάποιος κύριος που είναι διοικητής μου, που λέγεται Κατσαρός Αντώνιος». Απαντάει: «Ο θείος μου είναι». Τον παίρνει τηλέφωνο κι εκείνος με κάλεσε στο γραφείο και με κατσάδιασε. Ήταν να γίνω έφεδρος αξιωματικός, αλλά κόπηκα λόγω έλκους. Με έστειλε πίσω, στη μονάδα μου, αλλά το μέσο δούλεψε και μου ήρθε ένα μπουγιουρντί που έλεγε ότι θα έκανα σκοπιές, αλλά ημερήσιες, όχι γερμανικά νούμερα και τέτοια.

Έτσι βρέθηκα πάλι με τον Γιώργο, που με έβαλε να τραγουδάω σε μπουάτ. Κρυφά, βέβαια, την κοπάναγα τη νύχτα, γιατί έτσι και με έπιαναν θα πέρναγα στρατοδικείο. Τραγουδάγα κάθε βράδυ στην «Κατακόμβη». Μετά από λίγο καιρό με φώναξε ο Γιώργος και με πήγε στη «Νεράιδα», στην Παμέλα. Με είδε αυτή κουρεμένο γουλί, κάτι αδιανόητο για κάποιον που έβγαине να τραγουδήσει, και λέει του Γιώργου: «Καλός είναι, αλλά πώς θα τον βγάλουμε έτσι να τραγουδήσει;». Ο Κατσαρός –θυμάμαι τα λόγια του– της πρότεινε: «Δοκίμασέ τον και όλη την εβδομάδα θα τον πληρώνω εγώ. Εάν δεν σου κάνει, στο τέλος της εβδομάδας θα φύγει». Έτσι κι έγινε, τραγούδησα και στο μέσο της εβδομάδας με φώναξε η Παμέλα να μου δώσει αύξηση. Της είχα πει ότι στην μπουάτ έπαιρνα 400 δραχμές την ημέρα, αλλά ήταν ψέματα, 100 έπαιρνα, κι εκείνη μου έδωσε 300. Στα μισά της εβδομάδας μου έδωσε 550. Της άρεσα, δεν είχε διαμαρτυρηθεί και κανένας πελάτη που ήμουν κουρεμένος. Έτσι έμεινα στη «Νεράιδα» επτά σεζόν. • Μετά συνέβησαν τα γεγονότα με τον πατέρα μου. Αρρώστησε και πέθανε όταν ήμουν στρατιώτης, το '71. Το πρώτο τραγούδι που κυκλοφόρησα ήταν η «Θάλασσα του Πειραιά», του Μητσάκη. Ο Μάτσας έδινε τραγούδι του Μητσάκη για πρώτο σε όσους πίστευε ότι θα γίνουν κάτι. Το θεωρούσε γούρι. Κι ο Γιάννης Καλατζής είπε ένα τραγούδι του Μητσάκη, η Διαμάντη είπε το «Συννεφίες», ο Νταλάρας είχε πει το «Στην εποχή του Πάγκαλου» κι εγώ είπα τη «Θάλασσα του Πειραιά», αυτό που λέει «Περαία μου, Περαία μου, με τον Σαρωνικό σου, που έχεις για καμάρι σου τον Ολυμπιακό σου». Με ρώταγαν: «Καλά, εσύ, ένας Παναθηναϊκός, τραγουδάς για τον Ολυμπιακό;» «Μα γιατί να μην το πω; Με προσβάλλει; Μεγάλη ομάδα είναι». Μου έφερε και γούρι. Ήταν το μοναδικό τραγούδι που πρόλαβε να ακούσει ο πατέρας μου πριν πεθάνει, μαζί με το «Ράκος» του Καλδάρου. Θάλασσα του Πειραιά • Η πρώτη μου εμφάνιση στη δισκογραφία ήταν το 1969, σε έναν μεγάλο δίσκο με τίτλο «Συνάντηση», σε μουσική του Άγγελου Σέμπου και στίχους του Κώστα Κινδύνη. Είπα το «Ράγισε ο καθρέφτης». Στον δίσκο συμμετείχαν επίσης ο Νταλάρας, ο Καλατζής και η Λίτσα Διαμάντη. Οι «Θαλασσογραφίες» του Λοίζου ήταν μετά, κι εκεί συμμετείχα με ένα κομμάτι. Είχα ηχογραφήσει τέσσερα, αλλά κάτι έγινε και μπήκε μόνο ένα στον δίσκο. Πριν από τις θαλασσογραφίες είχα

τραγουδήσει Καλδάρια, «Καθισμένος στο απέναντι παγκάκι», «Το ράκος». Η δεύτερη σημαντική συνάντηση που είχα στη ζωή μου, μετά τον Κατσαρό, ήταν ο Απόστολος Καλδάριας. Οριακή για την καριέρα μου. Ο Πυθαγόρας ήρθε μετά, με το «Τώρα πια». Με το «Έρχονται στιγμές» του Στέλιου του Ζαφειρίου, του σπουδαίου μουζουκτσή. • Το πρώτο άλμπουμ μου, κανονικό άλμπουμ, όχι παίρνουμε τραγούδια αποδώ και αποκεί –γιατί έγινε κι έτσι–, ήταν το «Έρχονται στιγμές». Και ήταν και ο πρώτος μου χρυσός δίσκος. Εκείνη την ημέρα έγινε η απονομή τριών χρυσών, της Χαρούλας Αλεξίου, του Γιώργου του Νταλάρα και του δικού μου. Μας τους έδωσε ο Μάτσας. Είχε καθιερωθεί τότε στις 50.000 πωλήσεις και στις 100.000 ο πλατινένιος. Έχω πάρει τόσους χρυσούς και πλατινένιους από τότε, που δεν έχω πού να τους βάλω. • Το αγαπάω τόσο πολύ αυτό που κάνω, ακόμα και τώρα, που ούτε καν σκέφτηκα πού θα έφτανα. Ποτέ. Πού έφτασα; Η διαφορά μας είναι ότι εγώ τραγουδάω καλύτερα από σένα. Το ότι με ξέρει όλος ο κόσμος είναι αναγνώριση της δουλειάς μου, διαφορετικά δεν σημαίνει τίποτα, επώνυμος μπορεί να γίνεις και με έναν φόνο. Δεν υπάρχει καλύτερο πράγματα από το να αγαπάς αυτό που κάνεις και να δουλεύεις, γιατί, χωρίς δουλειά, τίποτα δεν σου χαρίζεται. Κι ας σε ακουμπήσει ο Θεός και ας σου πει «εγώ σου χαρίζω μια φωνή». Η διαχείριση είναι δική σου. Είναι δική σου υπόθεση το τι θα κάνεις το δώρο, πρέπει να τρέξεις, να είσαι συνεπής σε όλα, γιατί δεν είναι εύκολη δουλειά το να είσαι τραγουδιστής. Και μάλιστα με διάρκεια. Δεν μπορείς να κάτσεις στ' αυγά σου και να λες «τα κατάφερα, εντάξει, παίρνω καλό μεροκάματο τώρα, δουλεύω τη νύχτα να μαζέψω λεφτά να πάρω μια Πόρσε». Δεν το έκανα ποτέ αυτό, εγώ τα λεφτά τα έδινα στην κυρα-Μαρουσώ για να πάρει πετρογκάζ.

• Κάποτε άκουγαν τη φωνή πρώτα και μετά σε κοίταγαν, τώρα σε κοιτάνε πρώτα και μετά σε ακούνε. Ήμουν τυχερός, όπως και πολλοί άλλοι από τη γενιά μου, γιατί μας άκουγαν, έλεγαν «ωραία φωνή, να του εμπιστευτούμε τραγούδια», κι έτσι έγινε όλο αυτό που έγινε. Αλλά ήθελε και τρέξιμο, να μην επαναπαύεσαι ποτέ. Ας πούμε, το «Τώρα πια», τεράστια επιτυχία, ήταν ένα γαλλικό τραγούδι του Alain Barrière που έλεγε «Tu t'en vas». Το είχα ακούσει από μια φίλη της Λίτσας της Διαμάντη, που της το είχε στείλει ο αδερφός της από τη Γαλλία. Καθόμασταν στο σπίτι της, το άκουσα και της ζήτησα να μου το δώσει. Το πήγα στον Πυθαγόρα σε μια κασέτα και του είπα «εκεί που λέει “tu t'en vas”, βάλε “τώρα πια”, στα υπόλοιπα γράψε ό,τι θέλεις». Εκείνη την εποχή οι 100.000 δίσκοι ήταν σαν να λες σήμερα ένα εκατομμύριο. Δεν ήμουν ο πρώτος που το έκανε, φυσικά, και δεν ήμουν ο μόνος. Το είχαν κάνει πολλοί πριν, ο Νταλάρας με τον «Μέτοικο» του Μουστακί π.χ. Το τραγούδι δεν έχει πατρίδα, αν είναι καλό. Έτσι άρχισε η ανοδική πορεία μου. Είχαν προηγηθεί το «Έρχονται στιγμές» και το «Ποτέ δεν σε ξεχνώ», μια παραγγελιά του Μάτσα – γιατί δεν ήθελα να το πω. Του είχα πει «είναι πολύ τραλαλά», και μου απάντησε «παρ' το, θα γίνει επιτυχία, πες το για μένα» – και είχε δίκιο, βέβαια, ο άνθρωπος.

• Θα ήθελα να συνεργαστώ με πολλούς μεγάλους συνθέτες που δεν κατάφερα τελικά. Θα ήθελα να τραγουδήσω Μάνο Χατζιδάκι, Άκη Πάνου, Δήμο Μούτση – είχαμε και έχουμε σπουδαίους συνθέτες. Με τον Χατζιδάκι παραλίγο να συνεργαστούμε, δεν πρόλαβα όμως, με τον Μάνο τον Λοίζο πολύ λίγο – είχα την ατυχία να φύγει από τη ζωή όταν ετοιμαζόταν ο δίσκος μου με τον Λευτέρη τον Παπαδόπουλο. Στην ουσία, τράβηξα έναν μοναχικό συνθετικό δρόμο. Σε αυτόν τον δρόμο συνάντησα ανθρώπους όπως ο Σταύρος ο Ξαρχάκος –ο μέγας Σταύρος–, με τον οποίο κάναμε τη μοναδική δισκογραφική του δουλειά. Ο Σταύρος δεν έκανε δίσκους, μάζευε τα τραγούδια του, όσα έγραφε, και έκανε ένα άλμπουμ με τραγουδιστές. Μ' εμένα έκανε ολόκληρο δίσκο επί τούτου. Θυμάμαι ότι δούλευα στη Θεσσαλονίκη και ερχόμουν κάθε πρωί με το αεροπλάνο και τραγουδάγα live: μέσα στο στούντιο η ορχήστρα και ο τραγουδιστής, ενώ ο ίδιος διηύθυνε. Ήταν από τις πιο ωραίες εμπειρίες. Ο Σπανουδάκης έχει άλλου είδους τρέλα: αυτός ηχογραφεί στο σπίτι του, σε αφήνει μπροστά στο μικρόφωνο να τραγουδάς, ενώ έχει πάει στην κουζίνα. Ήμουν τυχερός γιατί συνάντησα ταλαντούχους ανθρώπους. Με τον Γιώργο τον Χατζηνάσιο έχω κάνει πολύ καλή δουλειά, το τραγούδι «Τι θέλεις να κάνω» είναι από κείνα που κάνει την αρχή ο τραγουδιστής και το φινάλε όλος ο κόσμος. Όποτε και να το πω, αυτό συμβαίνει. Με τον Πολυκανδριώτη έχουμε γράψει πολλά τραγούδια και έχουμε δώσει και σε άλλους. Δώσαμε στον Στράτο Διονυσίου το «Τα πήρες όλα κι έφυγες», που έγινε τεράστια

επιτυχία. • Δεν θυμάμαι να αδίκησα κανέναν. Δεν έχω κανένα παράπονο από τον Θεό ούτε από τη ζωή μου, όλα μου τα έδωσε, περισσότερο απ' όλα τα παιδιά μου. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο δώρο από τα παιδιά, όταν σε αγαπάνε και σε σέβονται. Γιατί έχει σημασία αυτό. Δεν θα άλλαζα τίποτα. Ίσως να ήθελα να έχω ένα γερό στομάχι, να αντέχει, γιατί έχω ταλαιπωρηθεί με το έλκος – και εγχείρηση έχω κάνει. Αλλά με λίγη υπομονή και αγάπη όλα περνάνε. Δεν γίνεται να είναι όλα τέλεια.

Χάρης Αλεξίου, Γιάννης Πάριος, Γιώργος Νταλάρας και Λουκιανός Κηλαηδόνης

• Τα «Νησιώτικα» μπορεί να είναι ο δίσκος με τις πιο πολλές πωλήσεις στην

Ελλάδα, αλλά εγώ δεν καρπώθηκα τίποτε από τα κέρδη. Ήταν ένας δίσκος που έκανα στη μνήμη του πατέρα μου, γιατί, πριν φύγει, μου είχε πει «μην ξεχάσεις τις ρίζες σου». Του έδωσα τον λόγο μου, «όποτε μπορώ, μπαμπά μου, θα κάνω έναν δίσκο με νησιώτικα». Και τον έκανα. Στην αρχή ήθελαν να τον κάνουν μονό, αλλά επιμέναμε ο Αχιλλέας Θεοφίλου κι εγώ να γίνει διπλός, και χάλασε ο κόσμος. Θυμάμαι τη Χαρούλα Αλεξίου που μου είχε πει το καταπληκτικό: «Αφού, ρε, και στη Θήβα, που δεν έχει θάλασσα, στα πανηγύρια χορεύουνε νησιώτικα, μην το πεις ούτε του παπά». Όλα τα έσοδα από τον δίσκο τα έδωσα στο δήμο της Πάρου. • Στην Πάρο είναι το σπίτι μου, από κει κατάγομαι και εκεί ψηφίζω. Η ταυτότητά μου δεν λέει Αθήνα, λέει Πάρο. Οι φίλοι μου είναι κάτω, τους μετράω έναν-έναν και πάντα κάποιον χάνω. Μου λείπουν, μέχρι να τους συναντήσω. Κανείς μας δεν θα το γλιτώσει, «δεν υπάρχει αθανασία», που λέει και το τραγούδι. • Έχω την αδερφή μου εδώ και τρία χρόνια σε μια κλινική αποκατάστασης. Δεν έχει επαφή με τον περιβάλλον, έχει πάθει εγκεφαλικά και είναι ο καημός μου, ο πόνος μου. Το να δωρίσω τις κλίνες ΜΕΘ στο νοσοκομείο Μεταξά ήταν μια κίνηση που θα την έκανα και χωρίς την αδελφή μου. Όλοι πρέπει να βοηθήσουμε, όσοι μπορούμε. Δυστυχώς, αν είσαι αναγνωρίσιμος, θες δεν θες, βγαίνουν στη δημοσιότητα αυτά. Δεν είναι κακό να γίνεσαι παράδειγμα και μακάρι να το κάνουν κι άλλοι. Η δική μου ευχή είναι να είναι αχρείαστες αυτές οι κλίνες, να μην πρέπει να μπει ποτέ κανείς σε αυτές, αλλά με όσα συμβαίνουν, καλό είναι να υπάρχουν. Όλα τα τραγούδια του νέου δίσκου μου «Αχ αγάπη, αχ έρωτα» είναι δικά μου, δεν έχω καμία υποχρέωση σε κανέναν. Χρόνια ένιωθα την ανάγκη ότι κάτι πρέπει να κάνω κι εγώ να βοηθήσω τον κόσμο. Και παρότι ό,τι κάνεις πρέπει να το κρατάς μυστικό ή μέσα σου, αυτό δημοσιοποιήθηκε, όπως το φοβόμουν. Έγραψα αυτά τα τραγούδια και είπα ότι ο μόνος λόγος για να τα βγάλω είναι αυτός, κι έτσι έγινε. Με τη βοήθεια του Νίκου του Χατζηνικολάου, μέσω της εφημερίδας του, μπήκαν κι άλλοι σπόνσορες, βοήθησαν όλοι, και έγινε όλη αυτή η εκστρατεία για δύο κρεβάτια. Στην αρχή ήταν να δωρίσω ένα, αλλά τελικά παραδόθηκαν δύο.

Από την αρχή το λέω για αστείο, αλλά κοντεύω να το πιστέψω, ότι «δεν διάλεξα εγώ τον έρωτα, μάλλον ο έρωτας με διάλεξε». Πηγή: www.lifo.gr

• Από την αρχή το λέω για αστείο, αλλά κοντεύω να το πιστέψω, ότι «δεν διάλεξα εγώ τον έρωτα, μάλλον ο έρωτας με διάλεξε». Έτσι φαίνεται. Και πήγε και κρύφτηκε μέσα στον λαιμό μου. Όταν λέω «έρωτα», δεν εννοώ μόνο τον έρωτα που έχει σχέση με το σεξ, τον γάμο, οτιδήποτε παρελκόμενο. Ο έρωτας φεύγει, είναι και λίγο αλήτης, δεν κρατάει πολύ, γι' αυτό είναι και όμορφος. Η αγάπη δεν φεύγει ποτέ. Αυτό που έχει σημασία είναι η αγάπη, αυτό που νιώθω για τα παιδιά

μου. Μπορώ να σου πω ότι τα αγαπάω περισσότερο απ' ό,τι έχω αγαπήσει μια γυναίκα. Είναι πολύ πιο σημαντικά για μένα. Η αγάπη είναι έμπνευση. • Αγάπησα και αγαπήθηκα πολύ, αλλά ως σύζυγος δεν υπήρξα καλός. Ήμουν καλύτερος ως σύντροφος στις συζύγους μου, αλλά πέτυχα ως πατέρας κι αυτό μου αρέσει. Τα παιδιά μου είναι η ζωή μου.

• Ζηλεύω πολλά πράγματα στον Χάρη, είναι σπουδαίος συνθέτης και τραγουδιστής. Ο Νικόλας έρχεται από άλλη εποχή, αλλά στο βάθος έχει τον ρομαντισμό που έχουν και ο μπαμπάς του και ο αδερφός του, έχει ταλέντο και το λέω με καμάρι. Επέμενα πάντα να μάθουν σωστά ελληνικά τα παιδιά μου. Ο Νικολάκης, βέβαια, τις μισές λέξεις τις λέει αμερικάνικα, αλλά το επεδίωξε, γιατί δεν θα μείνει στην Ελλάδα για πολύ ακόμα απ' ό,τι βλέπω, δυστυχώς. Και τι να κάνει στην Ελλάδα; Όλα αυτά τα παιδιά που βλέπω να τραγουδάνε κάνουν γυμναστικές επιδείξεις. Μπορεί να γράφουν σπουδαία πράγματα, αλλά στην Ελλάδα δεν έχει τόσο μεγάλο χώρο για να το εκμεταλλευτούν. Και οι φαν τους, μόλις μεγαλώσουν λίγο και ερωτευτούν, θα ακούσουν τον Πάριο, ρε γαμώτο. Ερωτικό τραγούδι. Όταν ο Χάρης ήταν ερωτευμένος, μου είχε πει «κάποτε, πατέρα, έπαιρνα τα playbacks από τα κομμάτια σου για να ακούσω τη γραμμή που έχει το μπάσο ή η κιθάρα, το πώς τραγουδάς, τι έλεγες δεν το πρόσεχα ποτέ, τώρα το προσέχω, γιατί ερωτεύτηκα». • Δεν ξέρω τι θα αφήσει πίσω της η νέα γενιά που βλέπουμε στην τηλεόραση. Εγώ ξέρω ένα πράγμα, ότι σε αυτές τις εκπομπές είναι σαν να κρατάνε ένα ψαλίδι τα κανάλια και να κόβουν τα φτερά αυτών των παιδιών. Προτεραιότητα έχουν οι παρουσιαστές, γιατί αυτοί φέρνουν την τηλεθέαση, όχι οι τραγουδιστές. Ας πούμε ότι ήρθες πρώτος, και λοιπόν; Εκτός ορισμένων λίγων εξαιρέσεων, κανείς μεγάλος δεν βγήκε από αυτές τις εκπομπές – και γίνονται εδώ και χρόνια. Θαυμάζω πάρα πολύ τα νέα παιδιά που μαθαίνουν παραδοσιακά όργανα, δηλαδή κλασικά όργανα. Μου αρέσει και μια εκπομπή που δεν υπάρχει περίπτωση να μην τη δω, το «Αλάτι της γης» με τον Λάμπρο Λιάβα. Ο μιμητισμός, που βγαίνουμε και τραγουδάμε αγγλικά και αμερικάνικα, με τσαντίζει. Λέω «για στάσου, εγώ δεν άκουσα κανέναν Εγγλέζο ή Αμερικάνο να τραγούδησε ένα τραγούδι ελληνικό».

• Το πιο μεγάλο μου όφελος από το τραγούδι είναι το ίδιο το τραγούδι. Που με χαροποιεί ή με κουρελιάζει. Είναι σαν μια βάρκα μέσα στην οποία μπαίνεις και σε ταξιδεύει χωρίς πανιά, χωρίς κουπί, χωρίς τίποτα, σε πάει όπου θέλει. • Κάθεσαι στον καναπέ σου και περιμένεις κάτι που δεν θα γίνει ποτέ. Αν γίνει, θα είναι λαχείο. Πιστεύω στον άνθρωπο που ελπίζει, αλλά να βοηθάει και ο ίδιος την ελπίδα του, αυτό που κυνηγάει. Πρέπει, όμως, να κυνηγάει με το ταλέντο του το εφικτό, όχι το ανέφικτο. Όσο και να το θέλω, εγώ δεν μπορώ να γίνω ποδοσφαιριστής, όσο καλή διάθεση και να έχω, δεν μπορώ να γίνω διευθυντής ορχήστρας. Θα μου πεις, μα κύριε, σπουδάζεται αυτό. Μωρέ σπουδάζεται, αλλά θέλει και ταλέντο. Να μην είσαι στο πανέρι. • Η πολιτική είναι μια τεχνική που δεν την ξέρω. Δεν είναι τέχνη, γιατί η τέχνη είναι σπουδαίο πράγμα. Δεν μπορώ να φορέσω άλλη μάσκα από αυτή που μου έδωσε ο Θεός. Προσωπικά, δεν μου κόστισε ποτέ αυτό, γιατί εγώ την κυνήγησα τη δουλειά μου, την έψαξα, κι όποιος κυνηγάει, δεν χάνει. Η επιτυχία δεν χαρίζεται, κερδίζεται. • Σε αυτήν τη φάση που βρισκόμαστε τώρα, που φοβόμαστε όλοι, ελπίζω και αισιοδοξώ. Μερικές φορές σκέφτομαι ότι είναι ένα κακό όνειρο και θα ξυπνήσουμε ένα πρωί και θα δω ξανά τους ανθρώπους να χαμογελάνε. Χωρίς τη μάσκα. Αλλά πρέπει να είμαστε πειθαρχημένοι όλοι μας, για να φύγει νωρίτερα όλο αυτό. • Μου αρέσει πολύ να διαβάζω, να γράφω στίχους, μου αρέσει να κάθομαι στο πιάνο ή στην κιθάρα μου και να παίζω με τα παιδιά μου, να ακούω μουσική. Μου αρέσει να βλέπω μπάσκετ και ποδόσφαιρο στην τηλεόραση, είμαι ένας συνηθισμένος άνθρωπος. Δεν έχω ιδιαιτερότητες. • Η ζωή με έχει μάθει να είμαι ταπεινός, να μη νομίζω ότι είμαι κάτι παραπάνω απ' τον καθέναν. Έχω πάντα στο μυαλό μου το γνώθι σ' αυτόν. Κάποια στιγμή θα κόψουμε τη γραμμή, τουλάχιστον ας καμαρώνουν οι απόγονοί μας για μας.